

[Ole Bjørn Kraft.]

Det ærede Medlem Hr. Krag kom i denne Forbindelse ind paa det Ændringsforslag, som under Forhandlingerne i Folketinget i 1928 stilledes af Socialdemokratiet om at ændre de 7 Kvartaler til 6. Den Gang udtalte bl. a. det ærede Medlem Hr. Holstein stor Utilfredshed med, at man fra Venstres og konservativ Side ikke modtog dette Ændringsforslag. Heroverfor fremhævede vi, at det var ganske tydeligt, at dette Ændringsforslags Fremsettelse kun tilsigtede at lægge en Hindring i Vejen for selve Lovens Vedtagelse her i Tinget, og derfor advarede vi imod at gaa ind paa en nærmere Forhandling om det, da vi formodede, det vilde medføre, at der overhovedet ikke kom noget Resultat. Og i dette Standpunkt fandt vi Tilslutning ogsaa fra Venstre, thi det ærede Medlem Hr. Krag, den daværende Indenrigsminister, var enig med os i, og er det i øvrigt stadig, at den Praksis, som havde udviklet sig efter Valgloven af 1924, var uheldig, og at det derfor var nødvendigt at foretage en Ændring. Det har vist sig ved Fremsettelsen af dette Lovforslag, at de Betragtninger, vi den Gang gjorde gældende, er rigtige, thi det Forslag, vi nu har til Behandling, er jo ikke et Forslag om de 6 Kvartaler, men om fuldstændigt Bortfald af den Lovgivning, som Venstre og Konservative i Forening gennemførte i 1928.

Der var i det ærede Medlem Hr. A. C. Mortensens Udtalelser en Antydning af, at vor Opfattelse skulde være afhængig af, hvem disse Bestemmelser kom til at ramme, hvilke Personer denne Lov kom til at gaa ud over. Hvis jeg har forstaaet det ærede Medlem rigtigt, maa jeg beklage ikke selve Udtalelsen, thi den kan for saa vidt være os ligegyldig, da den ikke har nogen som helst Forbindelse med Virkeligheden, men den Tankegang, der ligger bagved Udtalelsen.

Jeg er ganske enig med det ærede Medlem Hr. Krag i, at Bemærkninger om Forholdene i 1926—27 ikke har Plads under denne Debat, og jeg skal derfor afholde mig fra at deltage i nogen Diskussion derom.

Jeg er ogsaa enig i de Betragtninger, det ærede Medlem Hr. Krag fremsatte, naar han udtalte, at det altid har været en Forudsætning for at have kommunal Valgret, at man skal svare Skat til Kommunen. Det er det Hovedprincip, som vi ogsaa under Behandlingen af denne Sag vil holde fast ved og søge hævdet, og at dette Princip ikke ligger saa forfærdelig fjernt fra almindelig Tankegang eller fra Opfattelser,

som gør sig gældende ogsaa i de Kredse, hvoraf den højtærede Regering er udgaaet, fremgaar af en Bemærkning, som for nylig faldt under en Diskussion i Studenterforeningen, hvor en Husmand stod frem og sagde, at han havde sporet en stigende Tendens til at lægge alle Skatterne over paa Landbruget, og det kunde Landbrugerne for saa vidt ikke have noget imod, men saa maatte Konsekvensen rigtignok ogsaa være, at de fik Bestemmelsesretten over, hvad disse Penge skulde bruges til. Derfor tror jeg ikke, at den demagogiske Tankegang, som saa hyppigt kommer til Orde i Behandlingen af disse Spørgsmaal, har den Jordbund i Befolkningen, som den havde tidligere, og jeg tror derfor heller ikke, den højtærede Regering vil faa nogen større Fordel af nu paa ny at rejse dette Spørgsmaal.

Jørgen Jørgensen (Lejre): Jeg troede, at dette lille Lovforslag vilde have faaet en blidere Behandling ved denne Lejlighed, end der er Udsigt til, at det vil faa. Ingen kan jo bestride, at vi i dette Øjeblik har meget vanskelige økonomiske Forhold i Erhvervslivet og da i særlig Grad i Landbruget. Og den Ret for Kommunerne til at kunne eftergive en betydelig Del af Skatten for Beboere, hvis økonomiske Forhold er særlig vanskelige, troede jeg, at man i dette Øjeblik kunde blive enig om at udstrække til det samme, som den var efter Loven af 1924. Jeg troede navnlig ikke, at man fra Partiet Venstres Side vilde være gaaet derimod, efter at dette Parti i Landstinget i sit Ændringsforslag til Akkordloven stillede Forslag om, at Akkordudvalget skulde være beføjet til ved Forhandling helt eller delvis at eftergive alle Skatter for den paagældende. Konsekvensen heraf maatte selvfølgelig blive, at den paagældende derved bevarede de Rettigheder, han ellers vilde miste. Jeg maatte forudsætte, at dette var en Bestemmelse, som ikke alene skulde gælde for Landbruget, men ogsaa for alle andre Borgere, saa at i Tilfælde, hvor en Kommunalbestyrelse skønnede, at særlig vanskelige økonomiske Forhold var til Stede, burde den have Beføjelse til at kunne eftergive saa betydelig en Del af Skatten, som den fandt rimeligt, indtil de Grænser, som Loven af 1924 satte. Derfor forbavsede det mig, at det ærede Medlem Hr. Krag gik saa voldsomt imod dette Forslag. Jeg synes, at man maa kunne give Kommunalbestyrelserne den Ret efter et Skøn i de Tilfælde, hvor de anser det for forsvarligt